

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 10:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f7.50 per jaar.

Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Tweeërlei Bidden, III. — Kerkelijk Leven: Mag met een verbeterde Bijbelvertaling langer gedraald? III. Kuiper-kenners. Vreemd vuur. Het advies der hoogleraren. De uitspraak der Classis Amsterdam. Waarom een vervroegde Synode? Een Chr.-Gereformeerde stem. I. — Geestelijke Adviezen: Matt. 6:33. — Pop.-Wetensch. Schetsen: De Afzetting van den Doctent A. Stebbins. II. — Uit het Pol. en Soc. Leven: De vrijheid in den Staat. — Opvoeding en Onderwijs: Dwergscholen. IV. — Literatuur en Kunst: Een nieuw boek van Marie Diers. — Perschoon. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Tweeërlei Bidden.

III.

Lukas 18:9-14

De Farizeër en de Tollenaar.

Twee mensen gingen op in den tempel om te bidden.

De een was een Farizeër en de ander een tollenaar.

De Farizeër bad, en dankte alleen.

De tollenaar bad, en hij riep om genade.

De Farizeër bad staande.

De tollenaar hief zelfs niet de oogen naar den hemel.

De Farizeër bad bij zichzelf.

De tollenaar sloeg zich op de borst en bad overtuigd.

De Farizeër bad hoogmoedig.

De tollenaar deed het ootmoedig.

Daarom ging ook de tollenaar gerechtvaardigd af in zijn huis, meer dan de Farizeër.

Lukas zegt in zijn inleiding op deze gelijkenis, dat zij bestemd was voor menschen, die bij zichzelf vertrouwden, dat zij rechtvaardig waren en de anderen niets achtten. (vs. 9).

En nu, na de parabel te hebben gegeven zegt hij, dat de één meer gerechtvaardigd naar huis ging dan de ander.

Het is geen wonder, dat Lukas deze bewoording kiest.

Immers hij was een vriend en leerling van Paulus, die zulk een diep inzicht had in de rechtvaardiging des geloofs en in wiens onderwijs deze weldaad zulk een groote plaats innam.

Maar wel lijkt het verwonderlijk, dat beiden, zoowel de Farizeër als de Tollenaar, gerechtvaardigd afgingen naar hun huis, al was dit dan bij den laatste meer dan bij den eerste.

Is de Farizeër dan ook gerechtvaardigd heengegaan?

Neen, zegt Luther, hij is veroordeeld heengegaan, de huichelaar!

En zoo oordeelen reeds van ouds vele kerkvaders. Inderdaad, als we hier de genade der rechtvaardiging zoeken, zooals Paulus met name ons die heeft geleerd, dan is deze Farizeër niet gerechtvaardigd.

Van een zalig worden uit genade en een rechtvaardiging door het geloof is bij hem volstrekt geen sprake.

Maar hij ontving wel een symbolische, een schaduwwachtige, een Joodsche rechtvaardigheid.

Jezus erkent de waarde daarvan, al is zij in het licht der eeuwigheid onvoldoende.

Waarom Hij den eisch stelde, dat de rechtvaardigheid van de kinderen des koninkrijks overvloediger zou zijn dan die van de Farizeën en de Schriftgeleerden.

Deze Farizeër was een rechtvaardige naar de wet van Mozes en van het schaduwwachtig Israël.

De tollenaar was rechtvaardig voor God. En dat is het meerdere.

De schuldige gestalte van den Farizeër was, dat hij op zijn Israëlitische rechtvaardigheid vertrouwde; dat hij zichzelf verhoogde en er zich op verhoofde, dat hij stipt naar de wet leefde.

Hij meende daarmee ook rechtvaardig te zijn voor God.

Hoe hij zich bedroog!

Het vonnis lag voor hem gereed.

Want die zichzelf verhoogt zal vernederd worden.

In zijn bidden toonde hij wie hij was.

En daarom zou hij zóó het leven niet zien.

Maar de tollenaar, tot God vluchtend als een ootmoedige, vond genade bij den Heere.

Hij vond God als arm zondaar en zijn ziel is gered.

En straks ging hij gerechtvaardigd af naar zijn eeuwig huis.

Er is tweeërlei bidden want er zijn tweeërlei menschen.

Lezer, hoe bidt gij?

De meesten zullen niet licht de woorden van den Farizeër in hun bidden overnemen uit vrees van te worden aangezien voor een werkheilige.

Maar het gevaar is niet denkbeeldig, dat men zijn ootmoed aan anderen toonen wil en wel loslippig de woorden van den tollenaar overneemt maar toch in zijn hart op den Farizeër gelijkt.

Geestelijke hoogmoed openbaart zich volstrekt niet alleen in woorden als van den Farizeër, maar soms ook wel in betuigingen als van den tollenaar, als het er om te doen is om daardoor op anderen een indruk te maken.

Hier beslist of we in ons leven God ontmoet hebben en klein geworden zijn voor Hem.

Het kan ons gegaan zijn als dien tollenaar.

Dat we uit godvruchtige ouders zijn geboren en een godsdienstige opvoeding hebben ontvangen.

Een vader, die ons in den dienst van God vooring; een moeder, die ons bidden leerde.

Maar dat we later in verkeerd gezelschap afgedoeld zijn van het rechte pad.

Dan kunnen we voor God niet verschijnen met onze goede werken.

En onszelven rechtvaardigen kunnen we evenmin.

Maar dan staat de tempel nog voor ons open als misschien de vromen niet voor ons toegankelijk zijn.

Dan is er in de kerk des Heeren en in Zijn Woord troost voor een schuldgevoelend zondaar.

Als wij maar komen met het offer van een verbroken hart en een verslagen geest.

Dan gaan we af gerechtvaardigd in ons huis.

J. G. KUNST.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde Bijbelvertaling langer gedraald?

III.

Uitgangspunt voor de bespreking van deze urgente kwestie is het rapport, dat in deze materie op de Synode van 1917 werd uitgebracht en de conclusies, welke daar werden aangenomen. De Synode achtte een herziening van de Statenvertaling niet beslist noodzakelijk.

Ten opzichte van de wenschelijkheid stond zij anders. Het rapport onderscheidde daarbij tusschen een radicale, een beperkte herziening en een in den engsten zin. Tegen de eerste had het groote bezwaren. De laatste zou de moeite niet loonen. Het gaf de voorkeur aan de tweede. Toch meende het rapport en de Synode sloot zich daarbij aan, dat de Synode daartoe niet zelf het initiatief moest nemen, omdat nog te veel voorarbeid moest worden verricht.

Wij kunnen ons niet geheel vinden in de grenzen tusschen de noodzakelijkheid en de wenschelijkheid door de Synode getrokken.

Doch daarover later.

Wij willen ons bij de bespreking voorshands eens geheel op het standpunt van de Synode van 1917 stellen.

Welnu, dan gelooven wij, dat er in de acht jaren, die sinds deze Synode verlopen, zooveel op dit gebied is gepresteerd, dat ook zij, die meenen, dat de Synode in alles juist heeft geoordeeld, zullen moeten toegeven, dat nu meteen verbeterde Bijbelvertaling een aanvang kan worden gemaakt.

Wij spreken hier van een verbeterde Bijbelvertaling.

ling, omdat wij de kwestie of die in een nieuwe vertaling, dan wel in minder of meer radikale herziening moet bestaan, voorloopig nog uit onze bespreking willen uitschakelen.

De Synode toch heriep er zich op, dat voor een nieuwe vertaling of herziening nog allerlei voorarbeid dient te worden verricht.

En het rapport sprak ervan, dat de in dezen noodige voorbereidende studiën onder ons nog van zulk een beperkten omvang zijn.

Op grond daarvan achtte de Synode het gewenscht, dat deskundigen binnen den kring van de Gereformeerde Kerken, zoo mogelijk in overleg met elkander, den voor deze zaak noodigen voorarbeid ter hand nemen of voortzetten.

Aan dezen wensch nu is voldaan.

De voorarbeid is o.i. zoover voortgeschreden, dat de e.k. Synode met vol vertrouwen de noodige stappen kan doen om een verbeterde vertaling in het leven te roepen.

Algezien van nieuwe dissertaties, door gepromoveerden aan de Vrije Universiteit geschreven, waarin ook van een gedeelte der Schrift een nieuwe vertaling is opgenomen, zijn er door hoogleraren, leden eener Gereformeerde Kerk, reeds tal van bijbelboeken gekommentarieerd.

In de Serie „Korte Verklaring“, welke bij den bekenden uitgever Kok het licht ziet, zijn reeds verschenen: Psalmen van Prof. A. Noordzij, Jesaja (eerste gedeelte) van Prof. Ridderbos, Jeremia van Prof. G. Ch. Aalders, Galaten van Prof. S. Greydanus en Hebr. van Prof. F. W. Grosheide. Bovendien zal het wel geen bezwaar ontmoeten de exegetische bewerking van Colossensen en Thessalonicensen van een onverdacht Gereformeerd geleerde, hoewel niet tot een Gereformeerde Kerk behoorend, Prof. J. A. C. van Leeuwen van Utrecht hier mede in aanmerking te doen komen.

In de Serie „Kommentaar op het Nieuwe Testament“, welke breeder studiën geeft en waarin ook het wetenschappelijk apparaat is opgenomen, kwamen tot heden bij den uitgever Van Bottenburg uit: Mattheus van Prof. Grosheide en Openbaring van Johannes van Prof. Greydanus.

En hoewel in de Serie „Tekst en Uitleg“, uitgave van Wolters, menige verklaring voorkomt, welke geen Gereformeerd karakter draagt, zoo zijn er toch ook bij, die na ernstige keur zuiver Gereformeerd worden bevonden en waarvan evenzeer profijt valt te trekken. Waar het hier slechts om voorarbeid gaat, zou het enghartig zijn, het werk van Gereformeerden buiten onze Kerken, niet mee te tellen.

Brengt men nu schifting aan in den exegetischen arbeid, welke in deze eeuw, doch vóór 1917 het licht zag — want niet elk werk daarin staat op peil — dan komt men tot een voorarbeid, die een kleine twintig bijbelboeken omvat.

Alzoo bijna een derde van heel de Schrift!

Zou dat niet voldoende zijn om nu een begin te maken met definitieven arbeid?

Kwalijk kan toch als eisch gesteld, dat men daarmee niet aanvangt, voor op al de boeken der Schrift een kommentaar is geschreven.

Als de Synode er toe overgaat om vertalers te benoemen, hebben deze aan een kleine twintig boeken de handen meer dan vol.

Men kan toch alles niet tegelijk aanvatten!

En het ligt voor de hand, dat men het eerst die boeken vertaalt, waarvan reeds een deskundige vertaling met een verklaring daarbij gegeven is.

Want dit behoort vast te staan, dat de door de Synode aangewezen vertalers zelfstandig werk leveren, waarbij zij alleen van den voorarbeid een dankbaar gebruik maken.

Zij kunnen niet volstaan met die partikuliere vertalingen eenvoudig over te nemen en hier en daar slechts kleine wijzigingen aan te brengen.

Zal de verbeterde vertaling degelijk zijn en jaren dienst kunnen doen, dan moet de vertaling van elk bijbelboek niet door één, maar door verschil-